

Lidice, 17. května 2019

Milé děti,

děkujeme vám za krásný dopis a posíláme pár řádků jako odpověď. Píšu já, Jaroslava, ta mladší ze sester Suchánkových. Míla vás zdraví a má radost, že máte o příběh Lidic zájem.

Školu jsem v Lidicích navštěvovala jen do poloviny třetí třídy a co si pamatuji jsem měla ráda zpěv, tělocvik a také jsem ráda počítala. Pak tatínka přeložili na Slovensko, a tak jsem také chodila do slovenské školy. Po páté třídě jsem odjela do Čech a pokračovala v české škole a bydlela u jedné tatínkové sestřenice. Za rodiči jsem jezdila na Slovensko o Vánocích, pololetních prázdninách, o Velikonocích a v létě o prázdninách.

Obě se sestrou jsme byly velmi samostatné, což mi po tragedii v Lidicích, v koncentračním lágře v Německu velmi pomohlo. Byla jsem šestnáctiletá, ale spoléhala jsem jen sama na sebe. Velmi rychle jsem se seznámila s Polkami a našla si mezi nimi později svojí přítelkyni. S její pomocí jsme se všechny maminka, sestra a já celé tři roky udržely pohromadě. Naučila jsem se dobře polsky a udržovala písemný styk s polskou přítelkyní až do její smrti. Jinak teprve v lágru jsem si uvědomila, co pro mne znamená česká vlast a že bych nikdy jinde bydlet nemohla.

*Vám dětem v Chicagu děkuji, že vzpomínáte každý rok na Lidice, a přeji vám šťastné dětství v míru a bez válek. Rády se učte, protože to vám nikdo neukradne a navíc uděláte radost nejen rodičům, ale i své vlasti. To vám i paní učitelce ze srdce přejeme
Jaroslava Skleničková a Miloslava Kalibová (dříve Suchánkovy).*

Kdybyste nebyly tak daleko, tak bych vás objala!

Vaše

Jaroslava Skleničková

1932 – já a starší sestra Míla

Naše rodina – Suchánkovi